

ת"פ 51455/03 - מדינת ישראל נגד שלמה בנבנשטי, אלירן בבנייה

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 11-03-51455 מדינת ישראל נ' בלבנשטי ואח'
תיק חיזוני: 3810-5616-2010

בפני השופטת דינה כהן-סנו
מדינת ישראל
נאשימים
נגד
1. שלמה בלבנשטי
2. אלירן בלבנשטי

פסק דין - נימוקי זיכוי

1. כפי שהודיעו מצדדים ביום 2/11/2014, הנאשימים זוכו, מחמת הספק, מן העבירה בגין החטא. כתוב האישום ייחס לכל אחד מן הנאשימים - אחים, ילדי 1981 ו-1987- עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ואלה העובדות המתוארכות בכתב האישום:

ביום 24/10/2010, סמוך לשעה 17:45, מתחת לדירת המתלון מר אליעזר שנון, שכנים של הנאשימים, ליד 1945 תקף נאשם 1 את המתלון בכר שהצמיד את פניו לפניו של המתלון, אחז בזקנו של המתלון באמצעות יד אחת, ובאמצעות ידו השנייה היכה בו באמצעות מכת אגרוף בפנוי, מתחת לעיניו השמאלית. מיד ובהמשך, תקף נאשם 2 את המתלון בכר שركע לעברו עץ גדול שפגע בכתפו. כתוצאה, נגרמו למתלון נפיחות מתחת לעיניו השמאלית, שערות שנמלשו מזקנו, רגשות מעלה אזהר אחורי של עמוד שדרה צווארי וכאבי ראש וצוואר.

2. הנאשימים כפרו בעבירה שיוחסה להם וטענו שמדובר בסכוסר שכנים בנסיבות בהן המתלון נהג לקרוא למשטרה ולהתلون עליהם, עד שבסתו של דבר עזבו את הבניין וביקשו שהמתלון לא יתקרב אליהם.

מטעם התביעה העידו: המתלון, סייר שהגיע למקום, הרופא שערך את התעודה הרפואיה שהוגשה לצורך הוכחת החבלה שנגרמה על פי הטענה, למתלון ושוטר שחקר את הנאשימים.

מטעם ההגנה העידו הנאשימים.

עמוד 1

4. בהיות המחלוקת בין הצדדים, עובדתית במהותה, מסקנתि בדבר זיכוי הנאים נעוצה בכך שנותר בעניין ספק סביר בנוגע להתקנות העובדות שהמלונן תיאר, גם שגרסתו אפשרית.

5. לפי גרסת המלונן, ביום 24/10/2010, יצא מביתו, כששמע את נאש 1 קורא לעברו "מה אתה מתחש שם?". לכשהיב "מה אכפת לך", נאש 1 רץ לעברו, תפס בזקנו והרביץ לו באגראפו. לדבריו המלונן, הנאש 1, "התחל לתקשר, בא כל העולםפה, כל הפשעים וירד אח שלו" (נאש 2-ד"כ) ובא אליו עם העיניים כזה כמו חייה רזה לאכול אותו, אני הרחיקתי אותו ממי, הוא לחת עץ של 20 ק"ג אولي, לחת עם שתי ידיהם וזרק לי על הראש שלי" (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 15-20).

ביחס לרקע לאיורע, גרסת המלונן הייתה גרסה מתפתחת.

תילה, הכחיש המלונן שהגיע תלונות קודמות במשטרתו או בעיריה בעניין כלבם של הנאים. עם זאת, בהמשך, מensionאל אודות הוודעתו במשטרתו - ממנה עולה כי לשאלת השוטר האם קיימים סכסוך בין לביון הנאים, אישר המלונן הגשת תלונה בעניין הכלב, בשם כל הדורים - השיב המלונן "הרבה זמן עבר. אני לא זכר, יכול להיות...". (פרוטוקול, עמוד 17, שורות 32-22). בהמשך, עידכן המלונן את עמדתו והשיב לאמירת הסנגוריות שהכלב הפריע לו, "בטוח שהפריע לי. לכל השכנים מפריע..." (פרוטוקול, עמוד 18, שורות 14-17).

נאש 1 תיאר כי במועד הרלבנטי, חזר מהעבודה והבחן שהגינה פרוצה והכלב לא נמצא, בשלב זה הגיע המלונן ולשאלת נאש 1 "מה אתה רזה" החל המלונן לדוחף את נאש 1. נאש 1 לא הגיב לדחיפות המלונן והתחמק מהמקום, תוך דחיפת המלונן, ושלב זה התקשר נאש 1 לאמו (ת/1, עמוד 2, שורות 12-23).

אף בבית המשפט תיאר נאש 1 את הסכסוך בין המלונן ושל כלבם של הנאים וכי במועד האירוע, הגיע לגינה והבחן ששחררו את הכלב, ראה את המלונן מסתכל בGINA, ולשאלתו "מה אתה מתחש?", המלונן חזר והתקרב אליו, תקף אותו על ידי קר שדחף אותו. נאש 1 המשיך ותיאר כיצד הותקף עי המלונן, לדבריו, "הוא בא אליו, אחרי שהוא תקף אותו יצאת בחזק מהשבל והתקשתי לאמא שלו, אמרתי לה שחררו את הכלב, שפרצטו את הגינה ושהשכנ היום תקף אותו ושאני לא יודע מה הוא רזה. בדיק חיציתי בחוץ. שעון (המלונן- ד"כ) הלך חזר, הלך חזר, ניסה לתפוס אותו, יצאתי מעבר לנינה ואליון (נאש 2- ד"כ) ירד והוא תקף את אליון. אליון פתח את הדלת, הוא תפס אותו בשתי ידיהם ואמר אני אהרוג אותך. אליון שחרר לו את הידיים, העיף לו את הידיים וגם יצא ושעון עלה למעלה...". (פרוטוקול, עמוד 35, שורות 1-15).

נאש 2 מסר בעדותו בבית המשפט כי מרגע שעבר להתגורר לבניין, היו למלוון בעיות עם הנאים ועם יתר השכנים, בין היתר, בגין טענות על רעש, שלא בשעות הערב, חניתת רכבים מול הכניסה לבניין, טיגון צללים,

הנחת שקיות זבל ליד הפח (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 9-15).

ביחס לאירוע, תיאר נאשム 2 במשטרה כי במועד הרלבנטי התקשרה אליו אמו וביקשה ממנו שירד למיטה כיון שכון מרביץ לאחיו, נאשム 1. מיד כשיצא ממדלת הבניין, חנק אותו המתלונן באמצעות שתי ידיו ואים עליו "גם אתה אני יהרוג" (ת/2, עמוד 1, שורות 7-6; עמוד 2, שורות 9-8).

בבית המשפט, תיאר נאשム 2: "...**חזרתי מהעבודה בצהרים, עלייתי לנוח, אמא שלי התקשרה, ענייתי לה, היא אמרה לי תראה שלומי התקשר אמר שה שכן רב איתו, רודף אחריו, תראה שהכל בסדר שלא יהיה בלאן. אני ירדתי מהר... אין שפתחתי את הדלת זכויות הוא (המתלונן- ד"כ) תפס אותי עם שתי ידיים בצוואר, חנק אותי... ואמר גם אתה אני יהרוג. הדפתי אותו מmine, יצאתי החוצה והוא ישר עלה לבית. באתי לאחיו (נאשム 1- ד"כ), שאלתי מה קרה, הוא אמר נעלם הכלב...**" (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 17-20, 26-29).

עדות המתלונן נמסרה מتوزע סערת רגשות והיתה שזורה בכינוי גנאי רבים כנגד הנאים בין היתר קילל המתלונן את הנאים "ימח שם", "צריך לטלות אותם" "шибרפו", "אללה פושעים", "היהו יורג אותו". לא רק אותו, את האמא שלו והבא שלו, את כל המשפחה הייתה הורג יmach שם...", (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 14-21; עמוד 15, שורות 15-21, 12-13, 16-17; עמוד 18, שורות 18-27; עמוד 19, שורות 6-5); אף במהלך עדות נאשム 2, התפרק המתלונן ואמר "שירותות מי שמשקר והוא ימות" (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 23-24).

אף שהתרשםתי שככל הנראה אירע אירוע אלימות כלשהו בין הצדדים במועד הרלבנטי לכתב האישום, איני סבורה שהוכחו בפניו ברמה הנדרשת בפלילים, שכן נותר בלבבי ספק שמא המתלונן הגיזם בתאוינו העובדיים בהיותו להוט להפליל הנאים.

לצד עדות המתלונן, עדויות הנאים שהיוו זו עם זו וכן עם הודיעותיהם במשטרה מיום 8/12/2013 (ת/1, ת/2) וגרסתם העובדתית, ע"פ התרשומות אפשרית מכל מקום יש בה כדי לעורר אותנו ספק הנחוץ לזכויים. נאשム 2 ציין כי דחף את המתלונן, על מנת להדוף אותו מפניו לאחר שהלה אחז בו בצוואר בשתי ידיו כאמור לעיל.

אף כי כתב האישום אינו מתאר גריםת חבלה בדמות התקף לב אלא נפיחות מתחת לעין השמאלית, שיער שנתלש מזקנו, רגשות מעלה אחוריו של עמוד שדרה צווארי וכאבי ראש וצוואר אצ"ן אתייחס לכך בתמצית: לדברי המתלונן, באותו הערב, כתוצאה מן האירוע, עבר אירוע של התקף לב, ונזקק לשני צנתרים. (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 8-10).

ו吐עם כי התעודה הרפואית שהוגשה לבית המשפט, ת/3- הינה מיום 16/11/2013 (ת/3) וממנה עולה שהמתלונן פנה לרופא בשל "**כabi צוואר לאחר מכחה שקיבל בפנים לפני כ-3 שבועות**" (ת/3). עורך התעודה הרפואית, מומחה לעמוד שדרה, שהuid מטעם התביעה, מסר שלא הבחן בעיות בתנועות המתלונן

או בעיות נירולוגיות אצל המתלוןן (פרוטוקול, עמוד 26, שורות 28-27). אף הסיר שהגיע למקום מסר שלו היה מבחין בסימני אלימות, היה מצין זאת בדו"ח שערך (פרוטוקול, עמוד 30, שורות 7-6).

לא היה בפי המתלוןן הסבר מדוע כשהגיש את התלונה כנגד הנאשמים במשטרה, בשעה 1:37 בלילה, לא מסר לשוטר שבאותו יום עבר אירוע של "התקף לב", בדבריו (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 18-22, 2-7). הרושם הוא כי המתלוןן, שיתכן כי בשלב מסוים בחיו בנסיבות גילו ומצבו הרפואי אכן עבר צינורמים והתקף לב, שלסברטו ארכו בעטיהם של הנאשמים, אך ללא כל אחזקה ראייתית ממשית. אם כך, שמא גם המסתמן ת/3 אינו קשור סיבתיות לתאור העובדתי של המתלוןן לעניין העובדות שבכתב האישום?

כאמור, גרסת המתלוןן אפשרית ואפיו סבירה, אלא שבכך לא די לשם הרשעה בעבירה פלילית ונוכח הקושי במצוי השתלשות האירועים העובדתיות לאשרה. מצאת, כי יש בתאור המתלוןן כדי לעורר, כאמור, ספק סביר בהתקנות הגרסה העובדתית של המתלוןן, נוכח התרשםותי ממתלוןן שהיעד מתוך סערת רגשות ובתזוזיות מה, כי אכן המתלוןן עצמו הקדים ואחז בצוותו של הנאשם 2 באופן שתיארר, עובר לדחיפה- הדיפתו עי הנאשם 2, מעשה שאין בו כדי לבסס הרשעה בהנתן הנסיבה האפשרית המתוארת עי הנאשם 2 בדבר האופן בו אח兹 המתלוןן בצוותו של הנאשם 2.

לענין השלכת העצץ, לא היו ראיות ישירות והדבר לא הוכח.

בחקירותו הנגדית, הוסיף המתלוןן כי בעקבות האירוע, הוא סובל מבעיות בזיכרון, ולדבריו הוא "שוכח הכל", אך את מעשי הנאשמים אינם מסוגל לשוכח (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 23-32; עמוד 16, שורה 1). כאן יוער כי המסקנה בדבר זיכי הנאשמים אינה נסמכת אף על דבריו אלה של המתלוןן, אלא על התרשםותי כי הנאשמים סיפקו אפשרות חלופית להתרחשות האירועים, שיש בה כדי לעורר "ספק סביר".

למען הסר ספק, החלהטי בדבר זיכי הנאשמים אינה מtabסת על חוסר הדיווק בדברי המתלוןן ביחס לטענותו לפיה בשל מעשי הנאשמים עבר אירוע של התקף לב.

לאור כל האמור, זכו הנאשמים, מחמת הספק, מן העבירה שיווכחה להם. 6.

בשלוי ההחלטה יוער כי סיכון המאשימה לא עומד בפני עורר למתן הכרעת הדין (יתכן כי נשמט ממנו הצורך בהגשתם) ובהנתן שהמחלוקה בין הצדדים היא עובדתית, ההנחה הייתה כי עדמת המאשימה היא להרשעת הנאשמים על יסוד גרסת המתלוןן והתעוז הרפואי שהוצע. כידוע, בהתאם לסעיף 169 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 הגשת סיכומיים לעניין האשמה הינה רשות.

זכות ערעור בבית המשפט המחויז בתקן 45 ימים.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ה, 28 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.

המציאות תשלח עותק נימוקי הזכוי לב"כ הצדדים ולמתלון.